

„A lélek nyelve az anyanyelv – hangja, szava az anyanyelvi kultúra.”

Tisztelt Elnök Úr!

Tisztelt Akadémikusok!

A magyar nyelv napjának tisztelt Ünneplői!

Szilágyi István írónak, a Magyar Művészeti Akadémia körünkből idén távozott erdélyi tagjának szép gondolatával köszöntöttem Önöket. A nemzet művészenek lírai definícióját követve e mai ünnepnapon, amikor a magyar nyelvről beszélünk, voltaképpen a lélekről, saját lelkünkről szólunk.

Itt, a Pesti Vigadóban, az MMA székházában az anyanyelv művelésének, gazdagításának eszméje magától értetődő módon van otthon. Akadémiánk küldetésének egyik alapvetése, hogy köztestületünk – az egyetemes műveltség szerves részét képező – magyar kultúra értékeinek az érvényesülését, megóvását szolgálja tevékenységével. Az akadémiai működésünk pillérét jelentő, a különféle művészeti ágakat és az ezekkel összefüggő tudományterületeket képviselő kilenc tagozatunk közül többnek – így az irodalmi, a művészetelméleti, a népművészeti, a színházművészeti tagozatnak – a tevékenysége szorosan köthető az írott magyar szóhoz és a hangzó anyanyelvhez.

Grétsy László, az Anyanyelvápolók Szövetsége idén elhunyt tiszteletbeli elnöke, a tanár úr szép és találó kifejezésével: a szavak bűvöletében élünk oly’ sokan. Ez a bűvölet az, ami összeköti az írókat, azaz a művészt; és a nyelvészt.

Szilágyi István néhai akadémikus társunk így fogalmazott: „Tudjuk jól, az embert elsősorban anyanyelvén szólítja a lelkiismerete.”

A szűkebb és tágabb közösségéért felelősséget érző művész, kutató, tanár, de alapvetően a gondolkodó elme nem kerülheti el, hogy időről időre a lelkiismeret tükrebe tekintsen, s feltegye magának a kérdést: valóban mindent megteszünk az örökségül kapott kultúra, a nemzeti hagyományok, benne az anyanyelvi értékek tovább örökítéséért? Biztos, hogy nem csábítanak el a modern kor szirénjei egy-egy divatosnak tartott idegen vagy kevésbé kiművelt kifejezés irányába, csak hogy korszerűbbnek, „trendibbnek” tűnjünk? Biztos, hogy nem zárkozunk be mindennapi szókincsünkbe? Valóban elegendő időt, energiát fordítunk – olvasással, értő beszéddel – arra, hogy magyar nyelvi univerzumunk egy táguló világegyetem legyen? A szavak értelmét keresve feledtük az Ige jelentését, s semmit sem jelentenek szavaink. (Armand Robin gondolatai)

„A nyelv, a nyelv! Ha olyan volna, mint a viszonzatlan első szerelem” – szólaltatta meg az imént Kovács István akadémikus versét Kubik Anna művésznő, szintén Akadémiánk tagja.

Az anyanyelvpolok mozgalma idén ünnepelte alapıtasa 35. évfordulóját. Ehhez az évfordulóhoz –
további szép sikereket kívánva - szívből gratulálok!

Kívánom Önöknek, kutatóknak, tanároknak és mai díjazottaknak, hogy a költeményben hallotthoz
hasonló őszinte, szívből jövő rajongással folytassák nyelvorzoi munkájukat!